

WE WORDEN UITGENODIGD OM TE DANSEN

preek startzondag 'van hart tot hart' van Ds [Jan van der Wolf](#)
Exodus 33:11

Toen ik in het voorbereidingsgroepje vroeg:
Wat was je eerste reactie toen je hoorde
dat 'Van hart tot hart' het thema zou zijn.
Was het antwoord: 'He, bah'
Een belangrijke opmerking.
Uiteraard praatten we erover door.
"Van hart tot hart", het klinkt heel mooi.
Je kunt er ook hele mooie dingen over zeggen,
- waar iedereen het mee eens is -
maar weet je wel hoe lastig is.
Ook hier in de kerk.
Want wil je je hart openstellen voor elkaar
dan moet je je wel gezien en gekend voelen.
En eerlijk gezegd: dat voel ik dat niet altijd.'
Die ervaring is er.
Er zijn gelukkig ook andere ervaringen,
waar mensen zich juist wel gezien voelen,
in het meeleven als er wat is.

Dat in een geloofsgemeenschap
ieder mens zich gekend en geliefd voelt spreekt niet vanzelf,
gezien wat je kunt meemaken in een kerk.
Hoe kunnen we daarin groeien?
Wat is daar voor nodig?
Hoe kunnen we 'van hart tot hart' met elkaar omgaan?
We ontdekten dat daar drie lagen in zitten.
De eerste is: wat doen we voor elkaar?
Laten we ons hart spreken door wat we doen?
Daden van solidariteit.
Dan is er natuurlijk het gesprek,

waarin we delen wat ons ten diepste bezighoudt.
We hebben allemaal de ervaring hoe heilzaam het is
als iemand jou tevoorschijn luistert.
Maar niet altijd is er gesprek mogelijk.
Zoals met iemand die dement is.
Een samenhangend gesprek is soms niet meer mogelijk.
Maar je kunt dan wel van hart tot hart bij elkaar zijn.
Het gaat dan om bij elkaar zĳn.
Er zijn drie niveaus in van hart tot hart:
doen, zijn en spreken.

Vandaag zien we de Heer die in gesprek is met Mozes.
'De Eeuwige spreekt tot Mozes,
van aangezicht tot aangezicht,
zoals een mens spreekt met zijn vriend', staat er letterlijk.
Ze spreken 'van hart tot hart'.
Het is één van de meest ontroerende zinnen uit de Bijbel.
Het is zo intiem en menselijk beschreven.
Wat zouden die twee besproken hebben?
Zou het een genoeglijk gesprek geweest zijn
of zou het erom gespannd hebben?
De situatie is dat God boos is op Zijn volk.
Ze hebben gedanst voor het gouden kalf.
Mozes krijgt de opdracht om met het volk
naar het beloofde land te gaan.
Maar zegt de Heer:
'Ik stuur een engel met jullie mee,
Zelf ga ik niet mee,
want jullie zijn onhandelbaar.
Jullie lopen het gevaar dat ik jullie daarom zal doden.'
Als het volk dit hoort gaan ze in de rouw.
Ze doen hun sieraden af.
Maar Mozes laat het er niet bij zitten.
Hij voelt dat er misschien
wel onderhandelingsruimte is bij de Eeuwige.

Hij bouwt buiten het kamp een tent.
Niet tussen de mensen, maar op afstand.
Afstand nemen is zo'n situatie vaak nodig.
Hij noemt die tent: tent van samenkomst.
Het is een ontmoetingstent.
Hij heeft dus een speciale plek gecreëerd om God te ontmoeten.
Je kunt op je fiets van hart tot hart met God spreken,
maar je kunt ook naar een speciale ruimte daarvoor gaan.
Een kerk die open is of een plek in de natuur.
Soms moet je het organiseren.
Ik zie steeds meer mensen die in hun huis daarvoor
een plek inrichten.
Het helpt blijkbaar om Gods aangezicht te zoeken.
Waar is jouw tent?

Daar gaat Mozes op weg naar de tent.
Alle Israëlieten staan voor hun tent en kijken hem na totdat
hij de tent is binnengegaan.
Als Mozes binnen is daalt de wolkkolom neer.
Het volk buigt, ieder voor zijn tent.
Ieder beseft het Heilige gebeurt.
Het grote wonder
dat die Eeuwige Heilige God met Mozes
van gelaat tot gelaat spreekt, zoals een mens met zijn makker.
Ze kijken elkaar in de ogen, als het ware.
Met op de achtergrond dat levensgrote conflict,
tussen God en Zijn volk, waar Mozes tussen zit.
Toch spreekt de Eeuwige vertrouwelijk met Mozes.
Let op de volgorde:
Gód spreekt met Mozes zoals met een vriend.
Het initiatief voor deze intimiteit komt bij God vandaan.
God is niet ons 'vriendje'.
Maar het mysterie wordt nog groter als we beseffen
dat deze Heilige Eeuwige zo de omgang met mensen zoekt.
De Heer zoekt het intieme gesprek met ieder mens,

ook met jou.

Ook als het niet allemaal koek en ei is.

Dit geheimenis zien we ook bij Jezus

Hij zegt op een gegeven moment tegen zijn leerlingen:

‘Ik noem jullie mijn vrienden.’

Hij neemt het initiatief om de discipelen als vrienden te beschouwen.

Wat Hij van zijn Vader gehoord heeft deelt hij met zijn vrienden.

Ze worden opgenomen in de intimiteit die Hij met zijn vader heeft.

Vanuit God komt er vertrouwdheid over ons heen.

We worden erin opgenomen.

En dan kan alles gezegd worden.

Ook het moeilijke, het ongemakkelijke, het ongepaste ...

Het van hart tot gesprek tussen Mozes en God

zal niet alleen genoeglijk geweest zijn.

Als wij bidden doen we vaak aan zelfcensuur.

Voor God is dat niet nodig.

Daarom kwam Jezus Christus om die intimiteit

met de Eeuwige Heilige God te ontsluiten.

We kunnen vertrouwelijk met God verkeren

omdat Hij ons aanvaardt.

Het moeilijke, ongepaste, en ongemakkelijk wordt aanvaard,

gedragen en verdragen.

Van hart tot hart - wil dat werken - veronderstelt aanvaarding.

Verdraagzaamheid kost kracht.

Er zit het woord ‘dragen’ in.

God draagt ons in het moeilijke.

Verdraagzaamheid begint waarin wij de ander lastig vinden.

Wij dragen de ander in waarin die moeilijk voor ons is.

Alles komt samen in deze Bijbeltekst:

‘Aanvaard elkaar daarom,

zoals Christus u heeft aanvaard.’ (Romeinen 15:13)

Hierin zit het geheim van ‘van hart tot hart’.

Als we zo eens met elkaar in gesprek kunnen zijn .... zonder censuur.

Dan vertellen we ook aan elkaar waar het allemaal niet zo lukt ..

Dan delen we onze diepste overtuiging ..
omdat we aanvoelen er komt geen oordeel,
het wordt ontvangen.
Dat je niet hoort:
dat je dat nog gelooft of
dat dat je niet meer gelooft.
Het wordt dan kwetsbaar dus kostbaar.
Want dat geeft echte verbondenheid.
Daarom gaan we oefenplekken daarvoor organiseren.
We organiseren 'Van hart tot hart bijeenkomsten',
er komt cursus 'woorden geven aan je geloof',
ook gaan we af en toe doorpraten na een kerkdienst.
Ontmoetingstenten dus.
Maar dat zijn vooral praat-dingen.
Ook met elkaar zingen, samen stil zijn, een kopje drinken ..
Ook dat kan van hart tot hart.
Dat beperkt zich niet alleen tot onze geloofsgemeenschap.
Je kunt zo ook met je burens omgaan,
die zo op het oog 'nergens aan doen'.
Het kan allemaal heel serieus overkomen,
maar het zal ons vooral vreugde brengen,
is mijn ervaring.

Ooit zag ik op straat een klein orkestje.
Het speelde zigeunerachtige muziek.
Zo te zien bestond het uit een vader en twee zonen,
die heerlijk met elkaar muziek aan het maken waren,
Het was prachtig om te zien hoe zij elkaar aanvoelden.
Mooi om te zien hoe zij elkaar opstuwden.
Je zag blikken van verstandhouding.
Het was een echte drie-eenheid.
Alle drie hadden ze een verschillende instrument,
maar in de muziek waren zij één.
Je zag ook een soort intimiteit tussen die drie.
Er was een connectie van hart tot hart.

Steeds meer mensen bleven staan om te luisteren.
De kring werd steeds groter.
Maar wat ik zo bijzonder vond was:
het onderscheid tussen het orkest en de toeschouwers verdween.
Het ritme van muziek kreeg beslag over iedereen die daar was.
We gingen deel uitmaken van de dynamiek van deze drie ras
muzikanten.
De vreugde van het orkest werd de vreugde van ons allen.
We werden opgenomen
in de intieme drie-eenheid van de muzikanten.
Het orkest van Vader, Zoon en Geest maakt muziek.
Vanuit een diepe connectie van hart tot hart.
Er is intimiteit en vertrouwelijkheid
We worden uitgenodigd om mee te dansen op deze muziek.
'Dans, dans en doe maar mee met mij.
Ik ben de Heer van de dans zegt Hij.'
Als we mee gaan dansen dan worden we deel van deze Drie-eenheid.
We worden opgenomen in dit van hart tot hart dit gebeuren.
Het zal ons vreugde brengen.
Amen